

1

Pasaulis pagal mane

Ar kada nors troškote tapti slaptu agentu? Kietu, gerai užsimaskavusiu, piktadarius gaudančiu superšnipu, primenančiu Niką Fjurį, „Marvel“ sukurtos agentūros S.K.Y.D.A.S. bosą? Na, pernelyg neįsisvajokite – norint tokį darbą gauti reikia būti išskirtiniam ir ne vienus metus lavinti savo sugebėjimus. Aš tam ruošiausi jau nuo ketverių metų, ir dar prieš porą mėnesių S.K.Y.D.A.S. man atrodė nepasiekiamas. Aišku, galite kasdien daryti po šimtą šuoliukų vietoje žargstydami kojas ir rankas,

jeigu norite tapti stipresni, arba galite vaikytis po savo kiemą nusususią kaimynų katę, kad taptumėte greitesni, bet kai kurios šnipo galios įgyjamos kiek sunkesniu keliu. Pavyzdžiui, kaip nustatyti, ar kažkas meluoja? Žmonės meluoja nuolat. Ypač suaugusieji – mamos, tėčiai, mokytojai – visi be išimties. Ir aš kalbu ne tik apie akivaizdų melą, pavyzdžiui, kai stirksai nuobodžioje eilėje ir nori pažaisti žaidimus su jū aifonu, o jie apsimeta, kad baterija išsikrovė, arba pasakoja, jog tau puikiai sekėsi per sporto renginį, nors drėbeisi kniūbsčias ir atbėgai paskutinis. Ne, šis reikalas *kur kas* sudėtingesnis. Suaugusieji meluoja apie dalykus, kurių niekada neperprasi: net per milijoną metų. Tikriausiai galvojate: „Na ir ką gi tu, plepy, sugebi, užsičiaupk ir grįžk prie atsispaudimų.“ Bet aš išties sugebu. Norite žinoti kaip? Tai įslaptinta informacija, aukščiausio lygio agento paslaptis, bet jeigu pažadate niekam neišpliurpti, aš jums išduosiu ją.

Pirmiausia leiskite paaiškinti, kaip visa tai prasidėjo. Beje, esu Aleksas, Aleksas Žvirblis. Gyvenu namuose su mama, tėčiu, mažąja seserimi Lorena ir mūsų nuobodžia auksine žuvele. Man dešimt metų, lankau šeštą klasę Vyšnių skersgatvio mokykloje. Mokykla man niekada jokių rūpesčių nekėlė,

ir iki tol, kai visa tai prasidėjo, smagiai po ją sukinėdavausi. Savo draugų (žinoma, berniukų, ne mergaičių) grupėje dažniausiai grojau pirmu smuiku, mes buvome išties populiarius. Patikėkit, visi norėjo bendrauti su mumis, žmonės mane gerbė. Gyvenimas atrodė nuostabus, ar bent jau man tuo metu šitaip atrodė, kol vieną vakarą viskas apsisvertė...

Tą šiltą rugsėjo penktadienį mama su tėčiu išsi-ruošė į vieną iš savo pasimatymų (toks trikdantis seniai susituokusių žmonių užsiėmimas). Jie pakvietė Doną prižiūrėti Lorenos, o aš galėjau leisti vakarą, kaip pats noriu. Ketinau jutube pasižiūrėti kelis kietus PS4 žaidimo klipus, – įrašytus amerikiečių vaikinių, kurie be perstojo keikiasi. Mamai tokie dalykai kelia isteriją, ji lekia per kambarį užvožti skreitinuko dangčio, net jeigu kas nors ištaria bent kiek negražesnį žodį, pavyzdžiui, „velniava“ ar „mėšlas“. Kaip tai erzina. Taigi jau buvau įpusėjęs itin rimtą apžvalgą, kai visai atsitiktinai užgrojo dainą iš „Supermeno“, ir iššoko pranešimas, supamas sproginių žvaigždžių ir gal kokio šimto jaustukų:

Aleksai – kuo gali pasitikėti?

**Išsiaiškink pasitelkęs Profesoriaus
nepriylgštamąjį melo detektorių.**

Tik 19.99 £ – garantuojame tikslius rezultatus.

Na, nesu toks kvailas. Atpažįstu tuos pigius plastikinius niekučius, pagamintus Kinijoje. Gryna apgavystė. Bet nežinia kodėl, gal dėl to, kad vartojau kokakolą ir „Haribo“ guminukus, gal dėl to, kad klausiausi pernelyg daug amerikietišku keikmažodžių, o gal dėl to, kad „Supermeno“ melodija tarsi skatino mane padaryti kažką beatodairiško, užsigeidžiau jį įsigyti. Iš slaptavietės, ne tokios jau ir slaptos (mamai ir tėčiui išties reikėtų peržiūrėti apsaugos nuo vaikų būdus), iškrapščiau jūdviejų kreditinę kortelę, skirtą kritiniams atvejams, sutikau su visais terminais ir sąlygomis, galiausiai taukšt. Atlikta.

Tai, kas nutiko netrukus, atrodė dar keisčiau. Tą akimirką, kai spustelėjau „Siųsti“, suskambo namų telefonas, nors šiaip jis beveik visada tyli, nes kas gi šiais laikais naudojasi namų telefonu? Atsiliepęs išgirdau garsą, primenantį atsakiklio žinutę. Moters balsas pranešė: „Dėkojame, kad pirkote iš Profesoriaus laboratorijos. Jūsų melo detektorius pasieks jus anksčiau, negu apie tai sužinosite. Sėkmės, Aleksai.“ Kai tik žinutė išsijungė, išgirdau garsų trakstelėjimą ir pajutau, tarsi elektros kibirkštis iš telefono būtų šovusi tiesiai man į ausį. Mano galvoje tarsi sužalbavo, taip nutinka, kai parduotuvėje

paliesti metalinių durų rankeną ir gauni elektros smūgį, tik daug stipriau. Gerokai suskaudo, bet skausmas truko gal kokią sekundę. Kažką piktai šūktelėjau, bet niekas nesiklausė, tad padėjau rągelį, pagalvojęs, kad reikėjo palikt Lorenai atsiliepti į tą telefono skambutį.

Man visa tai pasirodė kiek keistoka, bet netrukus pajutau tokį galvos skausmą, kad, tiesą sakant, užsinorėjau į lovą, ko *niekada* nėra buvę. Įsirangiau su bandelėmis bei dėžute kumpio ir užmigau net nespėjęs paslėpti popierėlių po pagalve. Tai buvo paskutinis kartas, kai užmigau jausdamasis normalus; paskutinis miegas prieš prasidedant Bjauriam Dvokui.

2

Nutiko di-džiau-siai keistas dalykas

Kitą rytą užsiėmiau įprastiniais reikalais. Mama su tėčiu mėgsta pagulėti po pasimatymų, o kai pagaliau nusileidžia žemyn, atrodo tokie saldūs, kad net kelia pasibjaurėjimą. Paruošiau Lorenai dribsnių, o sau pasiskrudinau skrebučių, kad galėčiau greičiau grįžti į savo kambarį prie PS4, kol dar nepasirodė tėvai.

Netrukus laiptais nulipo mama ir kreipėsi į Loreną:

– Labą rytą, mažyte, ar Aleksas paruošė tau pusryčius?

Lorena nutaisė kūdikišką veidą ir pareiškė:

– Ne, mamyte, jis paruošė pusryčius tik sau.

Ir čia prasidėjo keistenybės. Jai šitaip šlykščiai apsimelavus nutiko neįprastas dalykas. Išgirdau silpną zvimbiantį garsą, o dešinėje ausyje tarsi kažkas virp-
telėjo. Man pasirodė, kad mano ausis tarsi subezdėjo, garbės žodis. Mama nesusiraukė, o Lorena netėškė savo įprastinio: „Brrr – bjauru!“, tad padariau išvadą, kad niekas to negirdėjo, nors man pasirodė, jog užuodžiu silpną sugedusio kiaušinio kvapą. Kiek nustebau. Mano ausis niekada nėra bezdėjusi, tiesą sakant, mano ausų kaušeliai buvo vienintelės kūno angos, kurios niekada nėra net cyptelėjusios. Tad padariau tai, ką padarytų kiekvienas, – įkišau pirštą į vidų ir gerai ištyrinėjau. Nieko, išskyrus sierą.

Mama piktokai nužvelgė mane ir pripylė Lorenai dubenėlį dribsnių. Lorena išsivėpė. Joks save gerbiantis agentas nepraleistų tokio elgesio nemačiom, bet mama stovėjo šalia, tad ieškodamas būdų atkeršyti turėjau veikti itin pasalūniškai.

Atsainiai nukulniavau iki akvariumo, kuriame gyveno auksinė žuvelė. Švelniai paplekšnojau per stiklą.

– Mama, ar nemanai, kad Milė atrodo kiek kitaip? Lyg ir didesnė, labiau oranžinė?

Milė – tikroji Milė – nudvėsė. Tą žinojau, nes visa tai nutiko dėl mano kaltės, nors tarsi ir netyčia: tiesiog nepavyko mokslinis eksperimentas. Pasirodė, redbulis auksinei žuvelei nesuteikia sparnų. Bet niekas nežinojo, kad tai mano kaltė. Nemačiau reikalo išsiduoti, nes pamoką išmokau, tapau geresniu žmogumi, ir niekas negalėjo pakeisti fakto, kad Milė išplaukė pilvu aukštyn. Bet kitą dieną Milė vėl plaukiojo akvariume, nors atrodė ne visai taip pat.

Mama metė žvilgsnį į Loreną, kuri stebeilijosi į akvariumą.

– Mamyt, kodėl Milė atrodo kitaip?

– Nesakyčiau, kad Milė atrodo kitaip... Ji tik priaugo šiek tiek svorio. Žiemą žuvys dažnai priauga svorio, nes daugiau valgo, kad išlaikytų šilumą.

Girdėdama šį atvirai nevykusį bandymą meluoti mano ausis vėl sutrimitavo – garsiau ir su neabejotina smarve. Kaip ir anksčiau, regis, to niekas nepastebėjo, nes mamos ir Lorenos dėmesį kaustė mano gudriai piešiama auksinę žuvelę ištikusi katastrofa.

– Tikrai? – paklausiau, nutaisęs visiškai nekaltą veidą. – Ar jos žiemą keičia ir spalvą?

– O taip! – cyptelėjo mama. – Auksinės žuvelės labai mėgsta švęsti. Tai toks jų kalėdinis apdaras.

Mano ausis ir vėl sugurgė.

– Tačiau dar tik rugsėjis, mama, – man buvo išties jos gaila; Lorena skersakiavo į Milę, o mama jau beveik panikavo.

– Gal nuskambės beprotiškai, – pareiškiau, – bet man atrodo, kad Milę kažkas pakeitė kita žuvimi. Ar tai apskritai įmanoma?

Pažvelgiau į mamą. Lorena stebeilijosi į ją. Mama atrodė tarsi patekusi į velociraptorijų lizdą.

– Ne. Aišku, kad ne. Ne. Ne. Tikrai ne.

Didžiulis burbuliuojantis bezdalas nuaidėjo mano ausyje, o oras prisipildė išmatų kvapo. Lorena žvalgėsi tai į mamą, tai į Milę Nr. 2, tarsi nenorėdama to priimti už gryną pinigą. Kai jos veidas persikreipė jau nusiteikus verksmui, trumpai pasidžiaugiau savo slaptos keršto atakos rezultatais, o tada nukūriau į kambarį pamąstyti. Įtariau, kad kažkas vyksta, bet man reikėjo ekspertų pagalbos. Man reikėjo guglo.

Po penkiolikos minučių išsamios paieškos internete išsiaiškinau beveik visas įmanomas su ausimis susijusias ligas. Nejaučiau skausmo, nebuvo jokių „išskyrų“ (fui), tad pačios blogiausios ausų ligos

atkrito. Bet visame pasauliniame žiniatinklyje neradau tokios ausų ligos, kuri sukeltų bjaurų dvoką. Atrodė kiek keistoka, tad, neketinu meluoti, man pasidarė baisu. Netgi kilo mintis išsikviesti greitąją pagalbą. Bet kažkas mane sustabdė.

Mano ausis bezdėjo kaskart, kai kas nors pameluodavo. Kaip tai įmanoma? Ir ar tai vyks tik šiandien, o gal tęsis amžinai? Rengiantis tapti agentu tai buvo tobulas sugebėjimas. Net ne sugebėjimas. Tai buvo savotiška galia. Kiek pasibjaurėtina supergalia.

Perbėgau mintyse visų mano mylimų superherojų kilmės istorijas; dauguma jų buvo normalūs vaikinai, gyvenę nuobodžius gyvenimus, kol vieną dieną atsitiktinis susitikimas ar nelaimingas nutikimas suteikdavo jiems galių, pakeisdamas viską visiems laikams.

Bet aš jau buvau agentas Aleksas Žvirblis, gan kietas vyrukas su polėkiu. Jeigu kas ir nusipelnė supergalios, tai būtent aš. Be jokios abejonės, turėjau išsiaiškinti, kas čia vyksta.

Štai taip viskas ir prasidėjo. Nemeluojau. Nuo tada daug kas nutiko. Iš pradžių elgiausi kaip kvailys, vaikščiojau užrietas nosį galvodamas, kad galiu daryti, ką tik sumanysiu. Teko nemenkai pavargti,

kol supratau, kad ne viskas taip paprasta. „Su didele galia ateina ir didelė atsakomybė.“ Mano atveju su šokia tokia galia atėjo didžiulis dvokas. Ir kas šioje situacijoje keisčiausia? Žinoti, kad kažkas meluoja, nereiškia žinoti tiesą.